

Böyle ferman buyuruyor Rabbimiz: Artık kazandıkları işlere karşılık az gülsünler, çok ağlasınlar![1] Ve sizler gülüyorsunuz da ağlamı yorsunuz öyle mi?[2]

Gözyaşı: Perdeli olmayan, körleşmeyen gözlerin, hakikati gördüğünün göstergesidir.

Günahları yıkayan, gönülleri temizleyen rahmet damlalarıdır.

İç dünyaya hapsedilen hüznlerin dışa vurmasıdır.

Daralan bunalan gönüllerin, rahatlama aracıdır.

Kalemin mürekkebinin bittiği yerde imdada yetişen âşıkların mürekkebidir.

Dolan bedenini, dolduğunu gösterirken coşarak taşmasının adıdır.

Allah korkusundan akan gözyaşları, gönüllere şifadır.

AĞLAMASI, GÜLMESİNDEN ÇOK OLAN BİR PEYGAMBER!

Ağlaması, gülmesinden çok olan bir Peygamberimiz var. Allah'ı düşünen, ahiret ve ölümü çokça tefekkür eden, Allah'ın davası için ağlayan bir Peygamber.

Ağlayarak Kur'ân okuyan bir Peygamberimiz var.

Ağlayın, ağlayamıyorsanız ağlar gibi yapın[3], buyuran Peygamberimiz.

İki göze ateş dokunmaz. Nöbet tutan göz, Allah korkusundan ağlayan göz[4], diyerek Allah için ağlamaya teşvik eden Peygamberimiz.

Kendinden çok, ümmeti için gözyaşı döken insanlık sevdalısı bir Peygamberimiz var. Onları düşünen, onların derdini dert edinen, onların yanlışları için üzülen bir Peygamber.

Tebessümü sadaka görüp güler yüzlü olan, ancak çok gülmeyen bir Peygamber.

Onun gülmesi ölçülüdür, ağlaması ise sesli ve gürül gürül. Rivayetlere göre onun en fazla gülmesi, azı dişleri görülecek kadardı. Ama o, namaz kılariken ağlar, ağlamasından dolayı da göğsünden değirmen sesi gibi gürül gürül sesler gelirdi.

Onun hayatını şöyle gözümüzün önüne getirdiğimizde gözyaşı bol, çileli bir ömür sürdüğünü görürüz. Zaten İnsanların en çetin belalara maruz kalanları peygamberlerdir, sonra iman gücüne göre diğer insanlar belaya maruz kalırlar.[5] buyuran da kendisi değil midir?

Doğmadan babasını kaybeden bir yetim. Akli ermeye başladığında, çocukların babacığım diyerek babalarına sarıldıklarını gördüğünde içi acıyan bir Peygamber!

Altı yaşlarında annesini kaybederek öksüzlüğü tüm hücrelerinde hisseden bir Peygamber!

Bir yetim ve öksüz olarak sığındığı dedesini altı yaşında kaybederek kimsesiz bir halde ortada kalan bir Peygamber!

Çocuklarından altısının cenazesine şahit olan, ciğerparelerini elleriyle toprağa gömen bir baba!

Kırk yaşında Peygamber olduğunda, insanları yalnızca bir Allah'a kulluğa ve gerçeğe çağırdığı için olmadık baskı, işkence ve eziyetlere maruz kalan bir Peygamber! Küçük kızı Fatıma'nın gözyaşlarını: Ağlama kızım! Allah nurunu tamamlayacak ve babanın dinini hayata hakim kılacak diyerek gözyaşlarıyla silen bir Peygamber!

Başta kızı ve damadı Hz. Osman olmak üzere en sevdiği ilk Müslümanlardan bir kısmını deniz aşırı ülke olan Habeşistan'a göndermek zorunda kalan bir elçi!

Ümitlerle gittiği Taif'ten taşlanarak kovulan çileli bir Peygamber!

Aynı yıl içerisinde çok sevdiği eşi Hz. Hatice ve hamisi, amcası EbuTalib'i kaybeden ve o yılı hüzün yılı olan acılı bir Peygamber!

Elli üç yıllık baba ocağı Mekke'sini terk etmek zorunda bırakılan ve giderken Vallahi sen ey Mekke, beldelerin en sevimlisin, senden çıkmak zorunda bırakılmasaydım seni terk etmezdim diyerek göz yaşlarına boğulan bir Nebi!

Uhud'da çok sevdiği amcası Hz. Hamza'yı ve arkadaşlarından yetmiş kişiyi toprağa veren bir Peygamber!

Reci ve Bi'r-i Mâune suikastları sonucu ashabından seçkin ve yetişmiş kimseleri kaybeden bir

Peygamber!

Mute savaşında, çok sevdiği Zeyd’in, Ca’fer’in ve Abdullah b. Ravaha’nın şehid oluşlarını Medine’den canlı olarak izleyen bir Peygamber!

Ailesine iftira atılması sonucu (İfk hadisesi) kırk gün aile boyu ağlayan bir Peygamber!

Peygamberimiz buyuruyor: Hiçbir korumanın olmadığı bir günde Allah’ın koruması altında olacak yedi gruptan biri de Allah için ağlayan gözdür.[6]

Sırf insanları güldürmek için konuşan kimseye yazıklar olsun:[7] buyuran da peygamberimiz!

Ağlayabilmek Peygamberlerin ve Peygamber yolcularının şiarıdır. Ama ağlamayı Allah için yapmak gerekir. Dünya ve dünyalıklar ise ağlamaya değmez.

Onlara Rahmân'ın âyetleri okunduğu zaman ağlayarak secdeye kapanırlardı.[8]

Peygambere indirilen Kur'ân'ı dinledikleri zaman, tanıdıkları gerçekten dolayı gözlerinin yaşla dolup taşığını görürsün.[9]

Evet onlar, Yüce Allah'ın rahmetinin tecellisi ile kullarına seslendiğini, onlarla konuştuğunu fark ederek bir şükür göstergesi olarak ağlarlar. Rahman'ın âyetlerindeki derin mânâları düşünerek ağlarlar. Âyetlerin gereklerini layıkıyla yerine getiremediklerinden ağlarlar. O âyetleri anlamayan ve onlara inanmayan insanların taşkınlıklarına ağlarlar. Yüce Rabbe karşı layıkıyla kulluk ve ibadet edemedikleri için mahcubiyetle ağlarlar. Allah'ın ayetlerini anlayıp tüm hücreleriyle O'na teslim olduklarını ispat etmek için ağlarlar. O'na karşı işledikleri günahları hatırlayıp ağlarlar. Çünkü gözyaşı, günahları yok eden en etkili silgidir.

Niçin ağlamalıyız?

Tabii ki dünya ve dünyalıklar için değil, Zira kaybedilen dünyalıklar, hepimizi üzse de ağlanmaya değer. Asıl ahretimiz için hazırlanma adına ağlamalıyız.

Kendimiz için, yapmadıklarımız ve yapamadıklarımız için. Yaptığımız yanlışlar için... Rabbimize layık kulluk sergileyemediğimiz için. Allah'ın dinini insanlığa layık-ı veçhile sunamadığımız için. Dini örnek yaşayışımızla temsil edemediğimiz için. Yanlışlara ve yanlış anlamalara sebebiyet verdiğimiz için. Başkalarının günah işlemesine seyirci kaldığımız için. Onları günahlara soktuğumuz için. Çoluk çocuğumuzu Allah'a layık kullar olarak yetiştiremediğimiz için. Akrabalarımıza karşı görevlerimizi gereği gibi yerine getirmediklerimiz için. Evet, bunlar için ağlamalıyız!

Başkaları için ağlamalıyız. Onların yaratılış gayelerine uygun bir hayat yaşayamadıkları için. Yüce Yaratıcılarını doğru bir şekilde tanıyıp O'na yaraşır kul olmadıkları için. Ezelî ve ebedî düşman, şeytanın ayak oyunlarına kandıkları için. Yüce Allah'ın ayetlerini, apaçık hakikatleri anlayamadıkları ve anlamazdan geldikleri için. Kâinattaki bunca âyete/uyarıcıya rağmen Allah'a baş kaldırmaya devam ettikleri için. Koşar adım ölüme yaklaştıkları halde, titreyip kendilerine gelemedikleri, fıtrat dinine dönemedikleri için... Evet, bunları kendimize dert edinmeli ve bunlar için ağlamalıyız.

Nitekim bizim Peygamberimiz, insanlığın derdini, kendine dert ediniyor, onlar için üzüyor ve ağlıyordu. O kadar ki bu konuda kendisine uyarılar gelecek kadar.

Bu yeni söze (Kitab'a) inanmazlarsa (ve bu yüzden helâk olurlarsa) arkalarından üzüntüyle neredeyse kendini harap edeceksin.[10]

O hâlde, onlar için üzümlere kendini helak etme.[11]

Kâfirler topluluğuna üzümlere.[12]

Eğer seni yalanlıyorsa (üzümlere); senden önceki Peygamberler de yalanlanmıştır. Bütün işler yalnızca Allah'a döndürülecektir.[13]

Sabret! Senin sabrın da ancak Allah'ın yardımını iledir. Onlardan dolayı kederlenme; kurmakta oldukları tuzaktan kaygı duyma![14]

Ağlayabilirseniz, anlayabilirsiniz! Anlayabilirseniz, ağlayabilirsiniz. Ağlayabilmek için derinlemesine düşünmek ve doğru anlamak gerekir. Anladıklarımızı içimize sindirmek gerekir. İçselleştirdiğimiz doğruların hayata geçirme çabası içerisinde olmak gerekir.

Zira yalnız baştaki gözler kör olmaz; fakat asıl göğüslerdeki kalpler kör olur. [15] İşte, gönül gözleri açık olanların, baş gözlerinden gözyaşı dökülür.

Evet, güldüren de O'dur, ağlatan da O'dur.[16] Ama önemli olan ağlayarak geldiğimiz şu dünyadan gülererek ahirete geçebilmek ve kalıcı yurdumuz cennette gülebilmektir. Unutmayalım ki tevhid ağacını yeşertecek olan, onu diri ve dinamik tutacak olan Allah için dökülen gözyaşlarıdır.

Son söz: Allah için döküleceğiniz bir damla göz yaşınızı dua kalemine mürekkep yapıp bu satırların yazarına da birkaç satırlık dua yazıverin. Dua ile. Vesselam.

Kaynaklar

[1] 9 Tevbe, 82. [2] 53 Necm, 60. [3] Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ, I, 29 (İbn Mâce) [4] Tirmizî, Fadâilü'l-Cihâd 12 [5] Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ, I, 144 (Tirmizî) [6] Buharî, Ezân 36; Tirmizî, Zühd 53 [7] Aclûnî, Keşfü'l-Hafâ, II, 482 (Ahmed, Ebû Davûd, Tirmizî) [8] 19 Meryem, 58 [9] 5 Maide, 83 [10] 18 Kehf, 6. [11] 35 Fâtır, 8. [12] 5 Maide, 68. [13] 35 Fâtır, 4. [14] 16 Nahl, 127. [15] 22 Hac, 46 [16] 53 Necm, 43.